

Surse extrabiblice și lumină din partea Domnului

31 iulie 2004

Gili Cârstea

Tot mai mulți membri ai bisericii se simt atrași de propunerea, destul de persuasivă, ca doctrinele noastre să fie sprijinite doar pe Scriptură și nu pe o autoritate extra-biblică. Adică Ellen G. White. Suntem făcuți să credem că sloganul lumii evanghelice sola scriptura este plin de virtuți. Acceptarea lui ar duce acest popor al rămășiței în lumea bună a teologiei protestante și ne-ar elibera de neplăcuta etichetă de sectă.

La prima vedere ar părea o chemare înțeleaptă, care ar aduce slavă lui Dumnezeu și cuvântului Său. Dar privind în istorie, nu putem să nu observăm pervertirea serioasă a acestui ideal măreț.

Parcă aud pe înalții farisei din Sinedriu, după condamnarea lui Ștefan, vorbind despre pericolele care pândesc poporul prin acceptarea unor surse de doctrină extra-biblice. Ei deplângeau naivitatea poporului lor, care se lăsa amăgit așa ușor de „soli meteorici” care pretind a avea lumină de la Dumnezeu, lumină care nu poate fi susținută cu Scriptura. Fragmentarea iudaismului era un pericol real, produs de noile învățături ale Galileanului, care nu ar fi avut nici un efect dacă poporul ar fi rămas la sola scriptura. Ei au fost dispuși să meargă cât de departe se poate, chiar până la crimă, spre a stopa scindarea națiunii produsă de noua doctrină extra-biblică.

Dacă un grup de oameni curajoși nu ar fi primit cu bucurie doctrina extra-biblică pe care biserica o condamnă cu înverșunare acum 2000 de ani, istoria omenirii nu ar mai fi cunoscut niciodată cuvântul CREȘTINISM. Dumnezeu a trimis lumină nouă poporului Său pe calea cea mai ușor de primit cu putință, printr-un Prooroc „din mijlocul tău, dintre frații tăi.” Savanții lui Israel s-au împotrivit cu disperare soliei Lui, invocând argumentul sola scriptura. El nu vorbea ca Moise. Dumnezeul prezentat de El nu se potrivea cu Cel cunoscut de ei din Scriptură. Au hotărât că autoritatea Scripturii este mai sigură decât învățăturile noi și ciudate pe care le aduceau ucenicii aproape la toate subiectele teologice.

Astăzi, omenirea cunoaște adevărul acelei situații. Din spatele frumosului slogan sola scriptura, ei doar se împotriveau luminii noi pe care le-o trimitea exact Cel ce inspirase Scriptura, care până la ei era sola. Acum apăruseră Pavel, Petru, Ioan, Luca. Cine erau ei? Ce autoritate aveau? Cât de credibilă era teologia lor? Puteau fi scrierile lor așezate alături de oracolele sfinte? Ferească sfântul! Evreul pios nu putea accepta așa ceva nici în ruptul capului. Poporul a ales să meargă pe autoritatea Scripturii așa cum o vedea Sinedriul. Ei nu puteau și nu voiau să înțeleagă că Scriptura se scrie chiar sub ochii lor.

Istoria se repetă. În 1844 Dumnezeu a ales să trimită din nou lumină nouă poporului Său. Nu era decât o dezvoltare a luminii despre sanctuar începută la Cincizecime, o invitație ca

poporul Său să-L urmeze pe Hristos în Sfânta Sfințelor pentru ultimul pas al planului de mântuire, ispășirea finală. Dar scumpii noștri frați din Filadelfia nu găsiseră așa ceva în Scriptură. Nici ei nu credeau că Biblia se scrie chiar sub ochii lor. Dacă n-ar fi fost un grup restrâns de oameni serioși, care au acceptat provocarea și au început să sape adânc în oracolele sfinte, omenirea nu ar fi auzit niciodată cuvântul ADVENTIST. Dumnezeu a trimis lumină prețioasă pe calea ușoară și simplă a Mărturiilor. Dar teologii vremii, din spatele frumosului concept sola scriptura, au zădărnicit planul cerului pentru ei. Așa se face că și astăzi ei au rămas în întuneric, interzicând lui Dumnezeu să le vorbească despre lucruri noi prin surse extra-biblice.

Poate părea uluitor pentru mulți, dar Scriptura se scrie și astăzi, sub ochii noștri. Dumnezeu are multă lumină nouă pentru acest popor. Există și astăzi oameni simpli ca Petru, Ioan, Marcu, Luca sau Matei, care au primit raze prețioase de lumină despre caracterul lui Dumnezeu. Datoria lor este să le comunice și altora, până când "un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră" (RH 12 decembrie 1890). Dacă un grup de oameni serioși n-ar fi dispuși să-și riște viața veșnică de dragul neprihănirii lui Hristos, expresia NOUL PĂMÂNT va rămâne o himeră a secolului 19, irelevantă pentru adventismul postmodernist și emancipat al secolului 21.

Istoria ne învață că, ori de câte ori Dumnezeu a dorit să vorbească poporului Său, El a folosit mereu "surse" extra-biblice. Surse care, peste ani, au devenit parte a Scripturii.
